

CONCURSURI

Andrisantul cunoscut

Puzderia de concursuri menite să pună valoarea la locul ei și să asigure o conducere eficientă – management – instituțiilor de tot felul a născut o mulțime de resentimente printre competitori și multe nedumeriri printre spectatori. În general, oamenii au fost obișnuiți să meargă la teatru și să-i vadă pe Ion Caramitru și pe Virgil Ogășanu interpretând personaje, nu certându-se prin ziare și studiouri de televiziune, jignindu-se cu texte personale și subtexte resentimentare. Desigur, concursul pentru postul de director la Romtelecom n-a stârnit ecouri printre cititorii noștri, deși informația care a răzbătut în presă dovedește că în continuare politica de cadre este un domeniu rezervat clientelismului, că posturile de conducere „se distribuie” ca recompensă sau „se iau” în chip de sancțiune pentru lucruri privind foarte de departe departamentul sau sectorul unde este nevoie de un conducător nu neapărat simpatic, dar în orice caz priceput și drept. Postul de director de teatru, deși mult mai puțin bănos – în prezent și în perspectivă – decât al mai-marelui telefoanelor, dă naștere și el unor conflicte „deranjante”, cum ne scrie o amatoare de teatru, care consideră că, după tot ce a citit în presa cotidiană și săptămânală, după ce a văzut la televizor și după ce a citit și revista „Teatrul azi” nr. 6–7/1996, domnul Ogășanu merită să fie director, deși și domnul Caramitru are dreptate. Doamna Maiorescu observă că mulți artiști importanți din Teatrul „Bulandra” îl susțin pe domnul Ogășanu și că, în fața argumentelor lor, faptul că numirea s-a produs în condiții ilegale – cum pe drept susține domnul Caramitru – nu mai are importanță. „Nimeni nu are dreptul să-i refuze unui copil ilegal hrana, numai pentru că în dreptul rubricii unde e trecut numele tatălui e o linie” – scrie doamna Maiorescu. Așa e, dar între a refuza hrana și a da rație de director e o oarecare deosebire. I se pot adresa multe reproșuri domnului Ogășanu și nu este exclus ca artiștii care astăzi îi găsesc numai calități, mâine să-i descopere defecte foarte importante. Un director nu este un parlamentar, funcția lui nu e reprezentativă și numirea lui n-ar trebui hotărâtă de opinia majorității. Comisia care trebuia să decidă cine va fi în stagiunea 1996–97 directorul Teatrului „Bulandra” n-avea a judeca persoana domnului Ogășanu, opțiunile lui politice, ci programul lui estetic și aptitudinile lui de a atrage finanțele necesare acestui program. Antecedentele îi sunt favorabile: stagiunea trecută, organizarea Festivalului Teatrelor Europene, numărul mare de artiști care au migrat la

„Bulandra”. Speranța prelungirii succesului ține de mentalitatea acumulării primitive dacă nu de capital, măcar de talente: e imposibil ca din concurența atâtor ambiții să nu se ivească spectacole cu care să se mândrească și directorul. Dar nimeni nu e atât de inocent încât să nu-și dea seama că învinșii acestei concurențe îl vor considera pe director vinovat! Și poaște că de aceea la concursul unde s-au iscat atâtea „vorbe și ipoteze” nu s-a prezentat decât un singur concurent, ceea ce l-a pus la un moment dat pe dl. Ogășanu în situația de a fi ieșit al doilea într-o cursă în care a alergat singur.

Toate exigențele comisiei municipale ar fi trebuit să se adecveze la această realitate. Nu știu cum e la Telefoane, dar, la teatru, mai bine un director care a profitat de protecție ocultă, decât nici un director. Dinu Săraru, care a știut să profite de toate protecțiile culte, inculte și oculte, este regretat acum și i se uită sau i se iartă capriciile, nedreptățile, pentru că a dus o parte din echipa teatrului la succes.

Purtători ai unei dreptăți abstracte, unii dintre membrii comisiei au reușit să pară mai nedrepti decât in Justiția pe care pretindeau că o combat.

Stimată doamnă Maiorescu, dacă vă place și iubiți teatrul, așa cum susțineți în scrisoarea dumneavoastră, mergeți la „Bulandra” fără să vă preocupați prea mult de cel ce stă în scaunul directorial. Dacă ceea ce vedeți pe scenă o să vă placă, o să fie meritul artiștilor, dacă nu – o să fie vina directorului.

Scrisoarea doamnei Maiorescu se încheie, într-un mod destul de pesimist, pe tema imposibilității de a despărți „grâul de neghină, minciuna de adevăr, talentul de impostură”. În ceea ce ne privește, suntem mai optimiști, deși rezultatele multor concursuri, mai puțin celebre decât cel de la „Bulandra”, ar trebui să ne facă să ne lăsăm de meserie. Este din ce în ce mai evident că o societate nu se poate reforma prin concurs, că valorile se vor ierarhiza corect doar când societatea concurențială va exista în realitate și nu doar în discursurile politicianilor.

La concursul din vară, dl. Ogășanu a avut de luptat cu prejudecățile și acreala comisiei și cu nici un concurent concret. Stă totuși acum în scaunul doamnei Bulandra și al lui Liviu Ciulei. Sunt și aceștia concurenții lui.

MAGDALENA BOIANGIU